

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/854/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3114207878
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 08. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3114207878.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Emílie Zimovej, sudcu Mgr. Ivana Kubínyho a sudkyne JUDr. Gabriely Janákovéj v právnej veci navrhovateľa U. B., bytom Z. F., U..-V. XX proti odporkyni R. B., bytom Z. F., E. XXX, zastúpenej JUDr. Jiřím Choutkom, advokátom, Trenčín, Štúrovo námestie 121, o určenie vlastníckeho práva, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 19. mája 2014, č.k. 12C/72/2014-46, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporkyni náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd napadnutým rozsudkom zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal určenia svojho spoluvlastníckeho práva k podielu 1/2 na nehnuteľnosti, a to rozostavanej hospodárskej budove nezapísanej v katastri nehnuteľností a nachádzajúcej sa na parc. č. XXX a XXX v k.ú. E.. Navrhovateľ založil svoj návrh na skutočnostiach, že predmetnú stavbu postavil za trvania manželstva s odporkyňou, pričom na jej zhotovenie použil iba financie, ktoré boli v jeho výlučnom vlastníctve, a ktoré nadobudol pred uzavretím manželstva. I keď sa (aj) o predmetnej stavbe viedlo konanie o vyporiadanie BSM po zániku manželstva účastníkov, nebolo v ňom o stavbe rozhodnuté, pretože konanie bolo zastavené pre späťvzatie návrhu. Až v posledných rokoch získala podiel 1/2 na uvedenej stavbe odporkyňa, a to príklepom v exekúcii, ktorá sa viedla proti navrhovateľovi. Odporkyňa však vychádza z toho, že týmto nadobudnutím sa stala výlučnou vlastníčkou stavby, na základe čoho začala aj s jej stavebnými úpravami, a preto sa navrhovateľ domáhal požadovaného určenia. Zamietnutie návrhu odôvodnil súd prvého stupňa tým, že navrhovateľ nepreukázal, že predmetnú nehnuteľnosť postavil len zo svojich výlučných prostriedkov. Už samotné výpovede navrhovateľa o jeho výlučných financiách boli rozporné a protichodné, keď niekedy zmienil sumu 120.000 Sk, inokedy 90.000,- Sk, raz jej uloženie u kamaráta X., potom na vkladnej knižke a inokedy v hotovosti doma. Ďalšie navrhované dôkazy výsluchom svedka X., či správami o zárobku navrhovateľa súd prvého stupňa nevykonal. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil súd prvého stupňa § 143 a 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka (OZ). O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnej odporkyni priznal ich plnú náhradu.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal odvolanie navrhovateľ a žiadal jeho zmenu, tak, že odvolací súd návrhu vyhovie. Súdu prvého stupňa vyčítal, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Konkrétne nebol správny skutkový záver, že vydražením podielu 1/2 sa odporkyňa stala výlučnou vlastníčkou spornej nehnuteľnosti a súd prvého stupňa tiež neprihliadol na čestné prehlásenie p. X. nachádzajúce sa v spise o vyporiadanie BSM, z ktorého jednoznačne vyplýva, že navrhovateľ mal u menovaného uschovanú sumu 120.000,- Sk nadobudnutú pred uzavretím

manželstva. To napokon vyplýva aj zo spisu 11C/107/95, kde sa konštatuje, že odporkyňa vedela o tom, že peniaze mal odporca uschované u kamaráta. Ďalej navrhovateľ súdu prvého stupňa vyčítal nesprávne právne posúdenie veci spočívajúce v použití ustanovenia § 143 OZ, čím nezohľadnil, že nehnuteľnosť bola vybudovaná z oddelených finančných prostriedkov, ktoré mal navrhovateľ pred uzavretím manželstva vo výlučnom vlastníctve, že na jej výstavbu neboli použité žiadne finančné prostriedky nadobudnuté počas trvania manželstva. Ďalej navrhovateľ uviedol, že nikdy v minulosti pred udelením príklepu nevyjadril súhlas s existenciou podielového spoluvlastníctva k predmetnej nehnuteľnosti, a že o jeho výlučnom vlastníctve svedčí aj jeho predchádzajúce výlučné užívanie predmetnej nehnuteľnosti. V ostatnom obsahu odvolania zopakoval tvrdenia obsiahnuté v návrhu bez uvedenia ďalších dôvodov, pre ktoré odvolanie podáva, prípadne uvedenia, v čom vidí nesprávnosť napadnutého rozsudku.

Odporkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žiadala napadnutý rozsudok potvrdiť a s jeho skutkovými i právnymi dôvodmi sa stotožnila. Uviedla, že odvolanie navrhovateľa je iba zopakovaním tvrdení a dôkazných návrhov z návrhu, s ktorými sa už vyporiadal súd prvého stupňa. Návrh ako aj odvolanie považovala odporkyňa iba za snahu navrhovateľa znemožniť odporkyňi dokončenie tejto doteraz neskolaudovanej stavby.

Krajský súd preskúmal vec v zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p. v medziach odvolania a zistil, že je potrebné rozsudok okresného súdu potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p., pretože je vo výroku vecne správny. Rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu.

Navrhovateľ v odvolaní uplatňuje dôvod na odvolanie podľa ustanovenia § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. (súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) Podstata tohto odvolacieho dôvodu spočíva vo všeobecnosti predovšetkým v nesprávnom postupe okresného súdu pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom je to, že okresný súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané či vyplývajú z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

Za nesprávne skutkové zistenie považuje navrhovateľ to, že súd prvého stupňa nepovažoval čestné prehlásenie p. X. obsiahnuté v spise o vyporiadaní BSM za dôkaz o existencii výlučných finančných prostriedkov navrhovateľa. Je pravdou, že súd prvého stupňa nemal skutočne za preukázanú existenciu výlučných finančných prostriedkov navrhovateľa v ním tvrdenom rozsahu, a to ani z obsahu spisu o vyporiadaní BSM, teda ani z čestného prehlásenia p. X.. Aj pokiaľ by však súd prvého stupňa v hodnotení tohoto dôkazu pochybil, nemalo by to dopad na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia. Pre skutkový záver o tom, že sporná nehnuteľnosť bola nadobudnutá iba z výlučných finančných prostriedkov navrhovateľa totiž nepostačovalo preukázať, že navrhovateľ financiami v jeho výlučnom vlastníctve disponoval, ale aj to, že takéto výlučné financie použil práve na nadobudnutie spornej stavby. Zo samotného výlučného vlastníctva finančných prostriedkov v rozhodnom období na strane navrhovateľa totiž nevyplýva, že za ne bola nadobudnutá práve sporná nehnuteľnosť. K preukázaniu skutočnosti, že svoje výlučné financie použil navrhovateľ práve na nadobudnutie spornej nehnuteľnosti, nebol z jeho strany navrhovaný ani predložený jediný dôkaz. Bez takéhoto dôkazu potom nebolo možné návrhu vyhovieť ani v prípade, že by bola preukázaná existencia výlučných finančných prostriedkov navrhovateľa, a tak by za danej situácie nemalo ani prípadné vytýkané pochybenie súdu prvého stupňa dopad na vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

Pod odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. podradil navrhovateľ aj to, že vydražením podielu 1/2 sa odporkyňa stala výlučnou vlastníčkou spornej nehnuteľnosti. To však nepredstavuje iba skutkové zistenie (ktoré by malo byť podľa navrhovateľa nesprávne) ale v podstate samotné rozhodnutie vo veci, keďže konštatuje, aký je vlastne vlastnícke režim spornej nehnuteľnosti. Pre uvedené nebol dôvod sa takto vymedzeným dôvodom odvolania osobitne zaoberať v rámci zisťovania danosti odvolacieho dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p.

Ďalej navrhovateľ uplatňuje odvolací dôvod podľa ustanovenia § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. (rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Toto pochybenie je mylná aplikácia (a výklad) právnej normy na zistený skutkový stav alebo použitie právnej normy, ktorú na skutkový stav vôbec nemožno použiť. K tomuto pochybeniu však v danom prípade nedošlo, pretože ustanovenie § 143 OZ dopadá na skutkový stav zistený súdom prvého stupňa, teda že nehnuteľnosť bola nadobudnutá počas manželstva bez toho, aby sa jednalo o nadobudnutie za výlučné prostriedky navrhovateľa. V otázke právneho posúdenia veci stojí za zmienku, že pokiaľ by vlastníctvo k spornej stavbe vzniklo počas trvania manželstva zhotovením, ako jedným zo spôsobov originárneho nadobudnutia vlastníckeho práva, patrila by sporná stavba do BSM bez ohľadu na to, či ju zhotovil navrhovateľ výlučne sám alebo účastníci spoločne ako aj bez ohľadu na to, kto financoval materiál. Z doterajšieho skutkového stavu však nebolo možné zistiť komu patrilo vlastnícke právo k stavbe titulom jej zhotovenia, preto sa odvolací súd otázkou vlastníckeho režimu k veci nadobudnutej zhotovením počas trvania manželstva bližšie nezaoberal.

Vzhľadom na to, že ani prípadná danosť navrhovateľom tvrdeného nesprávneho skutkového záveru by nemohla mať v danom prípade dopad na vecnú správnosť výroku napadnutého rozsudku a vzhľadom na to, že k nesprávnemu právnemu P. veci nedošlo, odvolací súd rozsudok okresného súdu potvrdil, pretože bol vo výroku vecne správny.

Úspešnej odporkyni, ktorej by inak patrila náhrada trov konania podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p., odvolací súd nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, pretože si ju neuplatnila v súlade s § 151 O.s.p.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.